

Arrest

nr. 160 088 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, geboren op (...) in Kushugum (provincie Zaporizhia). U en uw man S. M. (...) (O.V. (...)), behoorden reeds sinds jullie jeugd tot de Pinkstergemeenschap en jullie lieten zich in augustus 2010 dopen. Jullie behoorden tot een evangelische kerk in Zaporizhia die geleid wordt door pastoor Y. B. (...). In februari 2015 werd uw man door het leger opgeroepen voor zijn militaire dienstplicht, hetgeen hij echter weigerde omwille van zijn geloofsovertuiging en medische problemen (astma). Op 15 maart 2015 kwamen twee personen die zich voorstelden als medewerkers van het militair commissariaat in dit verband naar jullie thuis, waar ze uw

man hardhandig aanpakten. Diezelfde dag gingen jullie naar uw ouders, eveneens in Zaporizhia, waar jullie zich vervolgens schuilhielden. Op 19 maart 2015 merkten jullie op dat jullie wagen beschadigd werd door onbekenden. Twee banden waren kapot gescheurd en er was een grote kras in de zijkant. Jullie vermoedden dat dit het werk was van uw mans belagers die hem er zo toe wilden dwingen zijn dienst alsnog te doen. Jullie besloten hierop het land te ontvluchten. Uw man herstelde en verkocht vervolgens de wagen. Hij zou later nog enkele dreig telefoons van zijn belagers ontvangen hebben. Jullie dienden voor jullie vertrek jullie Oekraïense binnenlandse paspoorten af te geven aan T. (...), die persoon die jullie met jullie uitreis hielp, en jullie kregen deze nadien niet meer terug. Op 5 april 2015 reisde u vervolgens met uw man en kind per bestelwagen van Oekraïne naar België, waar jullie aankwamen op 7 april 2015 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u en uw man volgende documenten neer: het rijbewijs van uw man, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw kind, jullie huwelijksakte, de diploma's van u en uw man, attesten aangaande de registratierechten van het appartement van uw man, attesten van jullie kerkgemeenschap op naam van u en uw man, het militair boekje van uw man, en enkele internetartikelen.

B. Motivering

Zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw man S. M. (...) (O.V. (...)) (CGVS, p. 3). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, S. M. (...) (O.V. (...)), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u in uw woonplaats Zaporizhia problemen kende met medewerkers van het militair commissariaat die u ertoe wilden dwingen uw militaire dienst te doen, hetgeen u omwille van medische problemen en uw geloofsovertuiging (Pinkstergemeenschap) hebt geweigerd.

U bent er echter niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo blijken uw verklaringen aangaande uw problemen met medewerkers van het militair commissariaat in uw woonplaats, door middel waarvan zij u wilden dwingen alsnog dienst te doen voor het leger (CGVS, p. 5-7, 13-18), niet in overeenstemming te kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Nadat de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, op 10 augustus 2015 contact had opgenomen met de pastoor van uw kerk, Y. B. (...) (CGVS, p. 19; Document 7), en gevraagd had of leden van zijn kerk problemen hebben gekend in verband met militaire dienstplicht of rekrutering in het kader van de mobilisatie, antwoordde deze persoon immers dat geen enkel lid van zijn kerk gerekruteerd werd door het leger, dat één lid van zijn kerk wel opgeroepen werd in het kader van de mobilisatie doch na zich bij de rekruteringscommissie te hebben gemeld meteen werd vrijgesteld, en dat hij geen enkele weet heeft van gevallen waarbij religieuze gewetensbezwaarden gedwongen werden dienst te doen in het leger. Aangezien jullie zo betrokken waren bij jullie kerkgemeenschap (jullie gingen regelmatig naar de mis, u zong in de kerk, u ging mee prediken op straat) (CGVS, p. 7, 16, 18) en mensen van uw kerkgemeenschap u bovendien nog geholpen hebben een persoon te vinden die u kon helpen het land te ontvluchten (CGVS, p. 10), is het niet aannemelijk dat de leider van uw lokale kerkgemeenschap van dergelijke ernstige vervolgingsfeiten ten aanzien van twee van zijn leden, die omwille hiervan zowaar besloten om met de hulp van de kerkgemeenschap het land uit te vluchten (en derhalve ook de kerkgemeenschap te verlaten), niet op de hoogte zou zijn. Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat ook Y. K. (...), secretaris van de Oekraïense Unie van evangelische kerken binnen de Pinkstergemeenschap, aan CEDOCA antwoordde dat hij geen weet heeft van eventuele problemen die leden van de Pinkstergemeenschap in de gebieden onder controle van de Oekraïense autoriteiten zouden kennen, noch gehoord heeft van gedwongen rekruteringen van leden van de Pinkstergemeenschap. Hij stelt dat leden van de Pinkstergemeenschap die door het leger worden opgeroepen louter documenten moeten tonen die aantonen dat zij lid zijn van hun kerkgemeenschap en dat hij er nog nooit van heeft gehoord dat een lid van de Pinkstergemeenschap tegen zijn wil een gewapende dienst voor het leger heeft moeten doen of omwille van weigering vervolgd zou zijn geweest. Hij voegt nog toe dat er constructieve ontmoetingen hebben plaatsgevonden met vertegenwoordigers van de regionale militaire autoriteiten aangaande gewetensbezwaren van leden van de Pinkstergemeenschap. Ten slotte verklaart ook A. S. (...), pastoor van een andere evangelische

kerk (Pinkstergemeenschap) in Zaporizhia, aan CEDOCA dat leden van de Pinkstergemeenschap in Zaporizhia geen problemen kennen met medeburgers of de autoriteiten, dat zij het recht hebben een alternatieve dienstplicht te doen, en hij nooit gehoord heeft van gevallen van gedwongen rekruteringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onderuit gehaald.

Voorts verklaarde u dat u nadat u werd opgeroepen voor uw legerdienst en zich bij het militair commissariaat had gemeld, geen aanvraag had ingediend om een alternatieve dienst te doen, doch er louter mondeling hebt meegedeeld dat u uw dienstplicht niet kan vervullen omdat u tot de Pinkstergemeenschap behoort, waar u een attest van toonde, en u tevens in het verleden vrijstelling had gekregen wegens astma (CGVS, p. 6-8). Uit het door u neergelegde militair boekje blijkt verder dat u op 8 mei 2008 uit het militair register werd verwijderd en nergens blijkt dat u in 2015 als dienstplichtige zou zijn geregistreerd. U brengt verder geen enkele concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk door het leger werd opgeroepen, u een dergelijke oproeping zou hebben ontlopen, laat staan dat u omwille hiervan inmiddels strafrechtelijk vervolgd wordt. U verklaarde overigens niet te weten of omwille van uw beweerde oproeping en weigering een strafzaak tegen u werd opgestart (CGVS, p. 19-20).

Wat betreft het feit dat u omwille van religieuze redenen, namelijk als lid van de evangelisch kerk (Pinkstergemeenschap), die het dragen van wapens verbiedt (CGVS, p. 7, 20), uw legerdienst niet wenst te doen, dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd men in Oekraïne vrijgesteld kan worden van legerdienst op basis van religieuze bezwaren en men desgevallend inderdaad een alternatieve burgerdienst kan doen. Oekraïense burgers voor wie de dienstplicht in strijd is met hun godsdienstige overtuigingen en die behoren tot een religieuze organisatie die erkend is door de Oekraïense wet en die het gebruik van wapens verbiedt, hebben er recht op. Bijgevolg zou u desgevallend een aanvraag tot alternatieve burgerdienst kunnen doen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dergelijke regeling niet van toepassing zou zijn in de huidige omstandigheden waarin Oekraïne zich bevindt, zoals blijkt uit de hierboven vermelde informatie. Volledigheidshalve zij benadrukt dat Y. K. (...), secretaris van de Oekraïense Unie van evangelische kerken binnen de Pinkstergemeenschap, stelt dat leden van de Pinkstergemeenschap die door het leger worden opgeroepen (in het kader van de huidige mobilisatie) louter documenten moeten tonen die aantonen dat zij lid zijn van hun kerkgemeenschap en dat hij er nog nooit van heeft gehoord dat een lid van de Pinkstergemeenschap tegen zijn wil een gewapende dienst voor het leger heeft moeten doen of omwille van weigering vervolgd zou zijn geweest.

Voorts dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve, een eventuele mobilisatie van deze reserve, en het opzetten van een systeem van alternatieve dienstplicht vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten, of van of een weigering om de alternatieve dienstplicht te vervullen in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het loutere feit verplicht te worden om de dienstplicht te vervullen, of, in het geval dat men gewetensbezwaren zou hebben, een alternatief voor de dienstplicht te aanvaarden, kan dus niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In dit verband verklaarde u dat u uw militaire dienstplicht of een eventuele alternatieve dienstplicht überhaupt niet kunt doen omwille van medische problemen (astma), naar aanleiding waarvan u op 16-jarige leeftijd nog werd vrijgesteld van uw dienstplicht. U stelde immers misschien wel een alternatieve dienst te willen doen (en zeker in geval er geen conflictsituatie in een deel van het land zou heersen) indien u geen astma zou hebben (CGVS, p. 7-8, 20). Vooreerst zij opgemerkt dat u op geen enkele objectieve manier aantoont dat u hier dermate last van zou ondervinden dat u momenteel fysiek ongeschikt zou zijn voor een eventuele alternatieve burgerdienst. Evenmin brengt u enige concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat de militaire autoriteiten op dit moment geen rekening zouden houden met uw fysieke beperkingen. Daarentegen verklaart u zelf dat u omwille van medische problemen op 16jarige leeftijd nog werd vrijgesteld voor uw dienstplicht, wat aangeeft dat hier toen wel rekening mee werd gehouden. Uit uw militair boekje blijkt dat u op 8 mei 2008 uit het militair register werd verwijderd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in de Oekraïense wetgeving over de mobilisatie ook de mogelijkheid voorzien wordt om voor een medische commissie te verschijnen, waar geëvalueerd wordt of een persoon eventueel medisch ongeschikt is voor het vervullen van de dienstplicht. In dit verband verklaart u bovendien zelf te menen dat u ook omwille van uw medische problemen vrijstelling zou krijgen voor een alternatieve dienst (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken – in uw geval wanneer u in het kader van een alternatieve dienst naar een conflictzone zou worden gestuurd (CGVS, p. 19-20) – dient vooreerst te worden

opgemerkt dat dit een louter hypothetische situatie betreft. Daarenboven is dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een eventuele oproeping in het kader van een alternatieve dienstplicht en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De louter theoretische mogelijkheid dat u tijdens het vervullen van de alternatieve dienstplicht een ongeluk zou hebben, maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporizhia (Zaporizhia oblast, Oekraïne), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en uw kind, jullie huwelijksakte, de diploma's van u en uw vrouw, attesten aangaande de registratierechten van uw appartement, attesten van jullie kerkgemeenschap op naam van u en uw vrouw, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van u en uw vrouw, uw appartement, en het lidmaatschap van u en uw vrouw bij een evangelische kerk in Zaporizhia, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De door u neergelegde internetartikelen bevatten verder informatie over incidenten aangaande evangelisten in de Donbass regio en het feit dat rekruten ook in ondernemingen worden ingezet, doch deze hebben evenmin betrekking op uw persoon of de situatie van evangelisten in Zaporizhia, hetgeen hierboven overigens reeds werd beoordeeld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, S. I. (...) (O.V. 8.048.107), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde

asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 178 412. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 augustus 2015. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift hetzelfde stuk 5 toe als toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 160 087 van 15 januari 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. S.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, geboren op (...) in Zaporizhia (provincie Zaporizhia), waar u steeds hebt gewoond. U, alsook uw vrouw S. I. (...) (O.V. (...)), behoorden reeds sinds jullie jeugd tot de Pinkstergemeenschap en jullie lieten zich in augustus 2010 dopen. Jullie behoorden tot een evangelische kerk in Zaporizhia die geleid wordt door pastoor Y. B. (...). Op 7 februari 2015 ontving u een convocatie van het militair commissariaat luidens dewelke u zich op 9 februari 2015 diende aan te melden in het kader van uw militaire dienstplicht. Op 16jarige leeftijd werd u echter vrijgesteld voor militaire dienstplicht wegens medische redenen (astma) en daarenboven laat uw geloofsovertuiging het u niet toe uw reguliere dienstplicht te doen. Toen u zich bij het militair commissariaat meldde deelde u dan ook mondeling mee dat u uw dienstplicht niet kan vervullen omdat u tot de Pinkstergemeenschap behoort, waar u een attest van toonde, en u tevens in het verleden vrijstelling had gekregen wegens astma. De persoon die u sprak deelde u echter mee dat u toch zal moeten gaan strijden en u dit zelf wel zal ondervinden, waarna u terug naar huis ging. Op 15 maart 2015 kwamen twee personen die zich voorstelden als medewerkers van het militair commissariaat naar u thuis. Ze stelden u vragen over de achterliggende redenen waarom u uw dienstplicht weigerde te doen en over uw geloofsovertuiging. Ze werden vervolgens agressief en begonnen te schelden. U werd door hen uiteindelijk geslagen en met een pistool bedreigd. Ze benadrukten dat u wel zal moeten strijden, waarna ze weggingen. Diezelfde dag ging u met uw vrouw en kind naar uw schoonouders, eveneens in Zaporizhia, waar jullie zich vervolgens schuilhielden. Op 19 maart 2015 merkte u op dat uw wagen beschadigd werd door onbekenden. Twee banden waren kapot gescheurd en er was een grote kras in de zijkant. U vermoedde dat dit het werk was van uw belagers die u er zo toe wilden dwingen uw dienst alsnog te doen. U en uw vrouw besloten hierop het land te ontvluchten. U herstelde en verkocht vervolgens uw wagen. Op zondag 22 maart 2015 kreeg u tijdens de misdienst van andere kerkgangers de contactgegevens van een zekere T. (...) die jullie met jullie uitreis kon helpen. Nadien kreeg u nog enkele dreigtelefoons van uw belagers. U en uw vrouw dienden voor jullie vertrek jullie Oekraïense binnenlandse paspoorten af te geven aan T. (...) en jullie kregen deze nadien niet meer terug. Op 5 april 2015 reisde u vervolgens met uw vrouw en kind per bestelwagen van Oekraïne naar België, waar jullie aankwamen op 7 april 2015 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en uw kind, jullie huwelijksakte, de diploma's van u en uw vrouw, attesten aangaande de registratierechten van uw appartement, attesten van jullie kerkgemeenschap op naam van u en uw vrouw, uw militair boekje, en enkele internetartikelen.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst bent ontvlucht omdat u in uw woonplaats Zaporizhia problemen kende met medewerkers van het militair commissariaat die u ertoe wilden dwingen uw militaire dienst te doen, hetgeen u omwille van medische problemen en uw geloofsovertuiging (Pinkstergemeenschap) hebt geweigerd.

U bent er echter niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Zo blijken uw verklaringen aangaande uw problemen met medewerkers van het militair commissariaat in uw woonplaats, door middel waarvan zij u wilden dwingen alsnog dienst te doen voor het leger (CGVS, p. 5-7, 13-18), niet in overeenstemming te kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve

dossier. Nadat de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, CEDOCA, op 10 augustus 2015 contact had opgenomen met de pastoor van uw kerk, Y. B. (...) (CGVS, p. 19; Document 7), en gevraagd had of leden van zijn kerk problemen hebben gekend in verband met militaire dienstplicht of rekrutering in het kader van de mobilisatie, antwoordde deze persoon immers dat geen enkel lid van zijn kerk gerekruteerd werd door het leger, dat één lid van zijn kerk wel opgeroepen werd in het kader van de mobilisatie doch na zich bij de rekruteringscommissie te hebben gemeld meteen werd vrijgesteld, en dat hij geen enkele weet heeft van gevallen waarbij religieuze gewetensbezwaarden gedwongen werden dienst te doen in het leger. Aangezien jullie zo betrokken waren bij jullie kerkgemeenschap (jullie gingen regelmatig naar de mis, u zong in de kerk, u ging mee prediken op straat) (CGVS, p. 7, 16, 18) en mensen van uw kerkgemeenschap u bovendien nog geholpen hebben een persoon te vinden die u kon helpen het land te ontvluchten (CGVS, p. 10), is het niet aannemelijk dat de leider van uw lokale kerkgemeenschap van dergelijke ernstige vervolgingsfeiten ten aanzien van twee van zijn leden, die omwille hiervan zowaar besloten om met de hulp van de kerkgemeenschap het land uit te vluchten (en derhalve ook de kerkgemeenschap te verlaten), niet op de hoogte zou zijn. Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat ook Y. K. (...), secretaris van de Oekraïense Unie van evangelische kerken binnen de Pinkstergemeenschap, aan CEDOCA antwoordde dat hij geen weet heeft van eventuele problemen die leden van de Pinkstergemeenschap in de gebieden onder controle van de Oekraïense autoriteiten zouden kennen, noch gehoord heeft van gedwongen rekruteringen van leden van de Pinkstergemeenschap. Hij stelt dat leden van de Pinkstergemeenschap die door het leger worden opgeroepen louter documenten moeten tonen die aantonen dat zij lid zijn van hun kerkgemeenschap en dat hij er nog nooit van heeft gehoord dat een lid van de Pinkstergemeenschap tegen zijn wil een gewapende dienst voor het leger heeft moeten doen of omwille van weigering vervolgd zou zijn geweest. Hij voegt nog toe dat er constructieve ontmoetingen hebben plaatsgevonden met vertegenwoordigers van de regionale militaire autoriteiten aangaande gewetensbezwaren van leden van de Pinkstergemeenschap. Ten slotte verklaart ook A. S. (...), pastoor van een andere evangelische kerk (Pinkstergemeenschap) in Zaporizhia, aan CEDOCA dat leden van de Pinkstergemeenschap in Zaporizhia geen problemen kennen met medeburgers of de autoriteiten, dat zij het recht hebben een alternatieve dienstplicht te doen, en hij nooit gehoord heeft van gevallen van gedwongen rekruteringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onderuit gehaald.

Voorts verklaarde u dat u nadat u werd opgeroepen voor uw legerdienst en zich bij het militair commissariaat had gemeld, geen aanvraag had ingediend om een alternatieve dienst te doen, doch er louter mondeling hebt meegedeeld dat u uw dienstplicht niet kan vervullen omdat u tot de Pinkstergemeenschap behoort, waar u een attest van toonde, en u tevens in het verleden vrijstelling had gekregen wegens astma (CGVS, p. 6-8). Uit het door u neergelegde militair boekje blijkt verder dat u op 8 mei 2008 uit het militair register werd verwijderd en nergens blijkt dat u in 2015 als dienstplichtige zou zijn geregistreerd. U brengt verder geen enkele concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat u daadwerkelijk door het leger werd opgeroepen, u een dergelijke oproeping zou hebben ontlopen, laat staan dat u omwille hiervan inmiddels strafrechtelijk vervolgd wordt. U verklaarde overigens niet te weten of omwille van uw beweerde oproeping en weigering een strafzaak tegen u werd opgestart (CGVS, p. 19-20).

Wat betreft het feit dat u omwille van religieuze redenen, namelijk als lid van de evangelisch kerk (Pinkstergemeenschap), die het dragen van wapens verbiedt (CGVS, p. 7, 20), uw legerdienst niet wenst te doen, dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd men in Oekraïne vrijgesteld kan worden van legerdienst op basis van religieuze bezwaren en men desgevallend inderdaad een alternatieve burgerdienst kan doen. Oekraïense burgers voor wie de dienstplicht in strijd is met hun godsdienstige overtuigingen en die behoren tot een religieuze organisatie die erkend is door de Oekraïense wet en die het gebruik van wapens verbiedt, hebben er recht op. Bijgevolg zou u desgevallend een aanvraag tot alternatieve burgerdienst kunnen doen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dergelijke regeling niet van toepassing zou zijn in de huidige omstandigheden waarin Oekraïne zich bevindt, zoals blijkt uit de hierboven vermelde informatie. Volledigheidshalve zij benadrukt dat Y. K. (...), secretaris van de Oekraïense Unie van evangelische kerken binnen de Pinkstergemeenschap, stelt dat leden van de Pinkstergemeenschap die door het leger worden opgeroepen (in het kader van de huidige mobilisatie) louter documenten moeten tonen die aantonen dat zij lid zijn van hun kerkgemeenschap en dat hij er nog nooit van heeft gehoord dat een lid van de Pinkstergemeenschap tegen zijn wil een gewapende dienst voor het leger heeft moeten doen of omwille van weigering vervolgd zou zijn geweest.

Voorts dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve, een eventuele mobilisatie van deze reserve, en het opzetten van een systeem van alternatieve dienstplicht vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten, of van of een weigering om de

alternatieve dienstplicht te vervullen in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het loutere feit verplicht te worden om de dienstplicht te vervullen, of, in het geval dat men gewetensbezwaren zou hebben, een alternatief voor de dienstplicht te aanvaarden, kan dus niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In dit verband verklaarde u dat u uw militaire dienstplicht of een eventuele alternatieve dienstplicht überhaupt niet kunt doen omwille van medische problemen (astma), naar aanleiding waarvan u op 16-jarige leeftijd nog werd vrijgesteld van uw dienstplicht. U stelde immers misschien wel een alternatieve dienst te willen doen (en zeker in geval er geen conflictsituatie in een deel van het land zou heersen) indien u geen astma zou hebben (CGVS, p. 7-8, 20). Vooreerst zij opgemerkt dat u op geen enkele objectieve manier aantoont dat u hier dermate last van zou ondervinden dat u momenteel fysiek ongeschikt zou zijn voor een eventuele alternatieve burgerdienst. Evenmin brengt u enige concrete aanwijzing aan waaruit blijkt dat de militaire autoriteiten op dit moment geen rekening zouden houden met uw fysieke beperkingen. Daarentegen verklaart u zelf dat u omwille van medische problemen op 16jarige leeftijd nog werd vrijgesteld voor uw dienstplicht, wat aangeeft dat hier toen wel rekening mee werd gehouden. Uit uw militair boekje blijkt dat u op 8 mei 2008 uit het militair register werd verwijderd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in de Oekraïense wetgeving over de mobilisatie ook de mogelijkheid voorzien wordt om voor een medische commissie te verschijnen, waar geëvalueerd wordt of een persoon eventueel medisch ongeschikt is voor het vervullen van de dienstplicht. In dit verband verklaart u bovendien zelf te menen dat u ook omwille van uw medische problemen vrijstelling zou krijgen voor een alternatieve dienst (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw vrees om zelf gewond te raken – in uw geval wanneer u in het kader van een alternatieve dienst naar een conflictzone zou worden gestuurd (CGVS, p. 19-20) – dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een louter hypothetische situatie betreft. Daarenboven is dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een eventuele oproeping in het kader van een alternatieve dienstplicht en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De louter theoretische mogelijkheid dat u tijdens het vervullen van de alternatieve dienstplicht een ongeluk zou hebben, maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporizhia (Zaporizhia oblast, Oekraïne), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en uw kind, jullie huwelijksakte, de diploma's van u en uw vrouw, attesten aangaande de registratierechten van uw appartement, attesten van jullie kerkgemeenschap op naam van u en uw vrouw, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, uw huwelijk, de opleiding van u en uw vrouw, uw appartement, en het lidmaatschap van u en uw vrouw bij een evangelische kerk in Zaporizhia, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De door u neergelegde internetartikelen bevatten verder informatie over incidenten aangaande evangelisten in de Donbass regio en het feit dat rekruten ook in ondernemingen worden ingezet, doch deze hebben evenmin betrekking op uw persoon of de situatie van evangelisten in Zaporizhia, hetgeen hierboven overigens reeds werd beoordeeld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, S. I. (...) (O.V. (...)), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de vluchtelingenstatus, beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij gaat hiertoe in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr.

156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het “zeer vreemd” acht dat volgens de pastoor van de Pinkstergemeenschap die verwerende partij contacteerde geen enkel lid van zijn kerk gerekruteerd werd door het leger en hij geen enkele weet heeft van gevallen “waarbij religieuze gewetensbezwaren gedwongen werden dienst te doen bij het leger”, daar verzoekende partij weet heeft van “andere gevallen waarbij eveneens leden van de pinkstergemeenschap werden opgeroepen en tevens gedwongen werden om de dienstplicht te vervullen” waarbij “(d)e militairen (...) dan geweld (hebben) gebruikt tegenover deze personen”, waardoor verzoekende partij dan ook vermoedt dat de pastoor van de Pinkstergemeenschap onder druk werd gezet door het militair commissariaat om dergelijke verklaringen af te leggen, wijst de Raad verzoekende partij er vooreerst op dat de door verwerende partij vergaarde informatie hieromtrent (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie, deel 2) niet louter uitgaat van de pastoor van de lokale kerkgemeenschap van verzoekende partij, doch tevens twee andere relevante bronnen ter zake vermeldt, met name de secretaris van de Oekraïense Unie van evangelische kerken binnen de Pinkstergemeenschap en de pastoor van een andere evangelische kerk van de Pinkstergemeenschap in de regio van herkomst van verzoekende partij, en dat deze allen bijzonder duidelijk zijn waar zij ongenueanceerd stellen dat de leden van de Pinkstergemeenschap in wezen géén noemenswaardige moeilijkheden of aanvaringen kennen met de Oekraïense (militaire) autoriteiten en er hen evenmin concrete gevallen bekend zijn van gedwongen rekruteringen van leden van deze congregatie, doch zij integendeel beschikken over daadwerkelijke mogelijkheden inzake alternatieve dienst of vrijstellingen. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij zich in haar betoog beperkt tot blote beweringen die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onbetrouwbaar, onzorgvuldig, incorrect of onvolledig zou zijn.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk stelt dat zij wel degelijk bewijs bijbrengt dat zij werd opgeroepen om haar militaire dienstplicht te vervullen en verwijst naar de convocatie van 9 februari 2015 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 5), is de Raad evenwel van oordeel dat aan de door verzoekende partij voorgelegde convocatie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog aangaf niet meer in het bezit te zijn van de convocatie volgens de welke zij zich op 9 februari 2015 diende aan te melden bij de desbetreffende militaire instanties, daar zij deze heeft “afgegeven aan het militaire commissariaat” en heeft “ondertekend voor ontvangst van convocatie maar ook teruggegeven aan hen” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS M. S. d.d. 22/05/2015, p. 6-9). Verder blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij nooit in het bezit werd gesteld van enige andere convocatie of stuk ter zake. Er kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst bij de herkomst en bewijswaarde van dit document wanneer verzoekende partij plotsklaps en zonder verdere toelichting deze convocatie voorlegt. Daarenboven merkt de Raad op dat dit document een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

2.2.7. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Zaporizhia (Zaporizhia oblast, Oekraïne), waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT